

Слово Боже *(на неділю)*

Апостол: Євр. 314 зач 6, 13-20.

Браття, коли Бог давав Авраамові обітницю, не маючи поклястися ніким вищим, поклявся самим собою, кажучи: поблагословлю тебе щедро й розмножу тебе вельми. І він, завдяки довгій терпеливості, досягнув обітницю. Люди клянуться більшим від себе, і всякі їхні суперечки кінчаються клятвою для ствердження. Так само й Бог, бажаючи дати наслідникам обітниці якнайсильніший доказ непорушності своєї волі, зробив те клятвою, щоб двома незмінними речами, в яких неможливо, щоб Бог казав неправду, ми мали сильну потіху, – ми, що прибігли прийняти надію, призначену нам. У ній маємо, неначе котву душі, безпечно та міцну, що входить аж до середини за завісу, куди увійшов за нас, як предтеча, Ісус, ставши архиєреєм повіки, по чину Мелхиседека.

Євангеліє: Мр. 40 зач 9, 17-31.

Одного разу чоловік якийсь прийшов до Ісуса і, кланяючись йому, сказав: – Учителю, я привів до тебе сина мого, що має німого духа, і де тільки його вхопить, кидає його об землю, так що він пиниться, скрегоче зубами і ціпеніє. Просив я учнів твоїх, щоб його вигнали, та вони не могли. Він у відповідь каже їм: – О роде невірний! Доки я буду з вами? Доки вас терпітиму? Приведіть його до мене. І привели його до нього. Як тільки дух побачив його, зараз же потряс ним, і той повалився на землю, запинився і почав качатися. Він спитав його батька: – Скільки часу, як це йому сталося? – З дитинства, – відповів той. – Часто він кидає його у вогонь і в воду, щоб його погубити. Якщо можеш, поможи нам, змилосердися над нами. Ісус каже йому: – Якщо можеш? – Все можливе тому, хто вірує. І вмить батько хлопчини скрикнув крізь сльози: – Вірую, поможи моему невірству! Ісус, бачачи, що збігається народ, погрозив нечистому духові, кажучи: – Німий та глухий душе! Наказую тобі: вийди з нього й не входи більше в нього. І закричавши та сильно ним стрясаши, вийшов з нього. І той став мов мертвий, і багато хто казали: він умер. Ісус узяв його за руку, підвів його, і той устав. Коли він увійшов у дім, учні питали його насамоті: – Чому ми не могли його вигнати? Він відповів їм: – Цей рід нічим не можна вигнати, тільки молитвою та постом. Вийшовши звідти, проходили крізь Галилею, і він не хотів, щоб хто знав, бо він навчав своїх учнів і казав їм: – Син чоловічий буде виданий у руки людям і вб'ють його, і три дні після того, як його уб'ють, він воскресне.

З нами у човні Ісус, який вгамовує бурю

Проповідь, яку виголосив Папа Франциск під час молитовного чування перед входом до базилики Святого Петра в наміренні припинення пандемії у світі..

«Прийшов вечір» (Мк 4,35). Так починається євангельський уривок, який ми вислухали. Вже протягом кількох тижнів здається, що зійшов вечір. Густа пітьма спустилася на наші площі, вулиці та міста; вона запанувала над нашими життями, наповнюючи все оглушливою тишею та гнітючою порожнечою, що паралізує кожну річ, яку зустрічає на своїй дорозі: це відчувається в повітрі, у жестах, про це говорять погляди. Ми виявилися зляканими та розгубленими. Як учнів з Євангелії, нас несподівано застала неочікувана та несамовита буря. Ми усвідомили, що перебуваємо в одному човні, всі вразливі та дезорієнтовані, але, водночас, важливі та потрібні, всі покликані залишитися разом, всі потребуючи взаємно підтримувати одні одних. У цьому човні... присутні всі ми, всі... Як ті учні, що одноголосно звивають і з тривогою кажуть: «Гинемо» (38), так і ми зрозуміли, що не можемо прямувати далі кожен сам по собі, але тільки разом.

Дуже легко розпізнати нас у цій розповіді. Але важко зрозуміти поведінку Ісуса. У той час, як учні стривожені та у відчаї, Він перебуває на кормі, тій частині човна, яка першою йде під воду. І що Він там робить? Незважаючи на метушно, спокійно спить, уповаючи на Отця: це єдиний випадок у Євангелії, коли бачимо сплячого Ісуса. Коли ж Його розбудили, заспокоївши вітер та води, звернувся до учнів з картанням: «Чого ви такі боязкі? Ще досі не маєте віри?» (40).

Постараймося зрозуміти, в чому полягає брак віри в учнів, який суперечить довірі до Ісуса? Вони не перестали вірити в Нього, справді, призивають Його. Але погляньмо, як звивають: «Учителю, Тобі байдуже, що гинемо?» (38). Чи Тобі байдуже: вони вважають, що Ісус не цікавиться ними, не дбає про них. Серед нас, у наших сім'ях, однією з речей, яка найбільше болить, є тоді, коли чуємо: «Чи ти мною не хвилюєшся?». Це речення, що раниць і викликає бурю в серці. Воно потрясло також Ісуса. Бо нікому так не залежить на нас, як Йому. Бо

справді: коли до Нього звернулися, Він рятує Своїх зневірених учнів.

Буря викриває нашу крихкість і залишає відкритими ті фальшиві та поверхові забезпечення, на яких ми побудували свою програму дій, наші проекти, звички та пріоритети. Вона показує нам, як ми залишили приспані і покинутим те, що живить, підтримує та дає сили нашому життю і нашим громадам. Буря виставляє нагими всі постанови «запакувати» та забути про все те, що живило душу наших народів; усі ці спроби знеболення через звички, що виглядають «спасенними», які неспроможні посилатися на наше коріння, призивати пам'ять наших літніх людей, позбавляючи, таким чином, імунітету, необхідного для того, аби долати випробування.

Завдяки бурі спав макіяж отих стереотипів, якими ми приховували наші «єго», завжди перейняті власною зовнішністю; ще раз відкрилася ота благословенна спільна приналежність, якої не можемо позбутися: приналежність братів і сестер.

«Чого ви такі боязкі? Ще досі не маєте віри?» Господи, Твоє слово цього вечора вражає нас і стосується нас усіх. У цьому нашому світі, який Ти любиш більше від нас, ми на повній швидкості мчалися вперед, почуваячись сильними й здатними на все. Жадібні заробітків, ми дозволили речам поглинути нас, а поспіхів – відволікати. Ми не зупинилися на Твої заклики, не пробудилися перед обличчям війн і несправедливості планетарного масштабу, ми не почули воцання бідних, нашої важкохворої планети. Ми, незворушні, прямували вперед, вважаючи, що будемо завжди здоровими у хворому світі. Тепер, коли перебуваємо серед розбурханого моря, благодіємо Тебе: «Прокинься, Господи!»

«Чого ви такі боязкі? Ще досі не маєте віри?» Господи, Ти звертаєшся до нас із закликом, із закликом до віри. Увірувати не так у те, що Ти існуєш, як приходити до Тебе й довіритися Тобі. У цей Великий піст наново звучить Твій нагальний заклик: «Наверніться! Поверніться до мене всім серцем». Ти закликаєш нас прийняти цей час випробування як час вибору. Це не час Твого суду, а нашого: час обирати, що є цінним, а що проминає, відокремити необхідне від того, що не є таким. Це час перевстановити курс

нашого життя в напрямку до Тебе, Господи, й до ближніх. І можемо скерувати свій погляд на численних зразкових супутників, які серед страху відповіли даром свого життя. Це діяльна сила Святого Духа вилася й сформувалася у сміливій і великодушній самопожертві. Це життя Святого Духа здатне вивільнити, належно оцінити та показати, як підтримують наше життя прості люди, які зазвичай забуті, не з'являються в заголовках газет і журналів, ні на великих подіумах останніх шоу, але, без сумніву, пишуть сьогодні вирішальні події нашої історії: лікарі, медсестри, працівники супермаркетів, прибиральники, доглядальниці, перевізники, правоохоронці, волонтери, священники, богосвячені особи й багато-багато інших, які зрозуміли, що ніхто не рятується наодинці. Перед лицем страждання, де можна по-справжньому виміряти поступ наших народів, відкриваємо та відчуваємо архиерейську молитву Ісуса: «Щоб усі були одно». Скільки ж то людей кожного дня вправляється в терпеливість та поширює надію, дбаючи про те, щоб сіяти не паніку, а співвідповідальність. Скільки ж то татів, мам, дідухів і бабусь, вчителів показують нашим дітям за допомогою малих щоденних жестів, як долати, як проходити через кризи, пристосовуючи звички, підводячи погляд і спонукаючи до молитви. Скільки ж то людей моляться, жертвують і заступаються за добро всіх. Молитва й тихе служіння: це наша переможна зброя.

«Чого ви такі боязкі? Ще досі не маєте віри?» Початком віри є пізнати, що потребуємо спасіння. Ми не самодостатні, наодинці потонемо: ми потребуємо Господа як давні мореплавці – зір. Запросімо Ісуса до човнів нашого життя. Вручимо Йому наші побоювання, аби Він переміг їх. Як учні, пересвідчимося, що з Ним на борту не потрапимо в корабельну аварію. Бо такою є Божа сила: повернути на добро все те, що трапляється, також і жажливі речі. Він вносить спокій у наші бурі, бо з Богом життя ніколи не вмирає.

Господь ставить перед нами виклик і серед нашої бурі запрошує нас розбудити й оживити солідарність і надію, здатні додати стійкості, підтримки й значення тій порі, коли здається, що все знає корабельної аварії. Господь пробуджується, аби пробудити й наново оживити нашу пасхальну віру. Ми маємо якір: у Його

хресті ми були спасенні. Ми маємо штурвал: у Його хресті ми були викуплені. Маємо надію: в Його хресті ми були оздоровлені та пригорнуті, аби ніщо й ніхто не відокремило нас від Його спасенної любові. Серед ізоляції, в якій страждаємо від нестачі почуттів і зустрічей, відчуваємо брак багатьох речей, ще раз послухаймо звіщення, яке нас спасає: Він воскрес і живе поруч з нами. Зі свого хреста Господь закликає нас віднайти життя, яке нас чекає, поглянути на тих, які ставлять перед нами вимоги, закликає зміцнити, розпізнати та послити благодать, що в нас перебуває. Не гасімо блідого вогника, що ніколи не зникає, дозволюмо йому наново розпалити надію.

Обійняти Його хрест означає віднайти мужність обійняти всі суперечності теперішнього часу, покинувши на мить наше стремління до всемогутності й володіння, аби зробити місце для креативності, яку лише Святий Дух здатен викликати. Це означає знайти мужність відкривати простір, в якому всі можуть почуватися покликаними та дозволити на нові форми гостинності, братерства й солідарності. У Його хресті ми були спасенні, щоби прийняти надію та дозволити на те, аби вона посилювала та підтримувала всі заходи та можливі шляхи, що можуть допомогти нам вберегтися та оберігати. Пригорнутися до Господа, щоби пригорнутися до надії: ось сила віри, що визволяє від страху та дає надію.

«Чого ви такі боязкі? Ще досі не маєте віри?» Дорогі браття й сестри, з цього місця, що розповідає про стійку немов скеля віру святого Петра, хочу цього вечора ввірити вас усіх Господеві за заступництвом Богородиці, Здоров'я свого люду, морської Зорі серед бурі. Нехай же із цієї колони, що обіймає Рим та весь світ, немов утішаючі обійми, зійде на вас Боже благословення. Господи, благослови світ, даруй здоров'я тіла та утіш серця. Ти закликаєш нас не боятися. Але наша віра слабка, Господи, й ми боязкі. Але Ти, Господи, не залиш нас під владою бурі. Ще раз скажи: «Не бійтеся» (Мт. 18, 5). І ми, разом зі святим Петром, «усяку журбу покладемо на Тебе, бо Ти піклуєшся про нас» (пор. 1 Пт. 5, 7).

27 березня 2020 року
Папа Франциск

МАТЕРІАЛИ ВЗЯТО З: NEWS.UGCC.UA

Розклад богослужінь

Понеділок 30.03 - Прп. Олексія, чоловіка Божого

07:30 – утренняя, часи і обідниця
12:00 – молебень за здоров'я і катехиза
18:00 – Літургія Передшеосвячених Дарів

Вівторок 31.03 - Св. Кирила, архиеп. Єрусалимського

07:30 – утренняя, часи і обідниця
12:00 – молебень за здоров'я і катехиза
18:00 – Літургія Передшеосвячених Дарів

Середа 1.04 - Свв. мчч. Хрисанта і Дарії.

07:30 – Літургія Передшеосвячених Дарів
09:00 – Парастас (Сорокоусти)
12:00 – молебень за здоров'я і катехиза
18:00 – **ПОКЛОНИ** Утренняя канону св.Андрея Критського

Четвер 2.04 - Прпп. отців наших в обителі св. Сави, що їх убили сарацини. Свщмч. Миколая Чарнецького.

07:30 – Часи і обідниця
12:00 – молебень за здоров'я і катехиза
18:00 – Літургія Передшеосвячених Дарів

П'ятниця 3.04 - Прп. й ісп. Якова, еп. Катанського.

07:30 – утренняя, часи і обідниця
09:00 – Парастас (Сорокоусти)
12:00 – молебень за здоров'я і катехиза
18:00 – Літургія Передшеосвячених Дарів

Субота 4.04 - Субота акафістова. Св. свщмч. Василя, пресв. Анкирського

07:30 – Св. Літургія за упокій
09:00 – Св. Літургія в наміренні давших
18:00 – Велика Вечірня та Утренняя

Неділя 5.04 - Неділя 5-та Великого посту. Св. прпмч. Нікона і двохсот учнів його, з ним замучених.

07:30 – св.Літургія св.Василя Великого
09:00 – св.Літургія св.Василя Великого
11:00 – св.Літургія св.Василя Великого
18:00 – Вечірня і акафіст

РЕДАКЦІЯ ВІСНИКА:

о. Андрій Боднарук,
о. Григорій Березук
visnysoboru@gmail.com
(096) 594 95 91- о. Андрій

ПІДТРИМАЙТЕ СОБОР:

ЄДРПОУ 41467776
IBAN UA503802690000026002056213251
у Столичній філії АТ КБ "ПРИВАТБАНК"
МФО 380269
«ПОЖЕРТВА НА СОБОР»
«ПОЖЕРТВА НА ВІСНИК СОБОРУ»

АДРЕСА: вул. Микільсько-Слобідська, 5, ст.м. Лівобережна, Київ, Україна

НАШ **СОБОР** **Новий випуск** еверсія

Ліній Березук (096) 594 95 91

Відповідальність

О. ВІТАЛІЙ ВОЄЦА: ПРОСТИМИ КРОКАМИ ВЕЛИКОГО ПОСТУ.
В час Великого Посту посприємо гро. Тільки Сторож як можливість збереження і Божого. **ср.18**

ВАСИЛЬ НОСА: МИ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА СВОЄ ЗДОРОВ'Я ЖИТТЯ.
Кількість мисл іборченні дарюват і допущенні мисл іборченні і змисленні і предосторожні вибору. **ср.10**

КОРОНАВІРУС: КОМЕНТАР БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА, ГЛАВИ УГЦК

Завантажуйте номер за посиланням:
<https://ugcc.kiev.ua/blog/novyy-nomer-zhurnalu-nash-sobor-dostupnyy-onlayn/>

Великопосні реколекції онлайн

11:35 / 09:13

Дивіться реколекції за посиланням:
<http://zhyvte.tv/projects/29-velykopisni-rekolektsiy/>

Душпастирі тижня

о. Никанор Лоїк - (044) 459 31 94
о. Андрій Боднарук - (096) 594 95 91

kyivsobor.ugcc.org.ua

@sobor.voskresinna

cathedral.ugcc@gmail.com

t.me/sobor_voskresinna

(067) 653-07-31

† Адміністратор ерм. Никанор Лоїк (044) 459-31-94

